

ყოველკვირეული ლიტერატურულ-კულტურული ჩანართი №6

მიზანმიმართულ თუ ემიგრანტული მეორე ათასწლეულში მხოლოდ ქართული სინამდვილის პრობლემა არ გახლავთ.

XX საუკუნის პოლიტიკური და ეკონომიკური კატაკლიზმების შემდეგ მსოფლიო მოსახლეობის მნიშვნელოვანი ნაწილი თანამედროვე პილიტიკაში გააძლიერებდა გავლენას...

სად მიდიან ისინი, უსამშობლოების მხოლოდ მათთვის გასაგები განცდებით შეპყრობილი, გაურკვეველი იმედის სხივით, მაგრამ მინც ნაღვლითმოსილი მგზავრები...

ეს არის XX საუკუნის ლიტერატურის მნიშვნელოვანი თემაც: გზაში მყოფობის სიმბოლური ხატი, სლოვანი ჩარჩენილი სიტყვების მშობლიური სივრცე... და ამ სიტყვებთან ურთიერთობის სხვადასხვა და განსხვავებული გზები... ძიება იქამდე, სანამ გაუცხოვდებიან ისინიც, ანუ თავად სიტყვები...

საქართველოს ფარგლებს გარეთ მყოფთა არსებობა და ბევრი აქ დარჩენილია ცხოვრებასა და ცნობიერებაზე განუზომელ გავლენას ახდენს. პრობლემებიც ერთ საერთო ლოკალშია მოქცეული...

ოდესღაც საბჭოთა სამშობლოს „მოდალბეობა“ სახელდებოდა...

საქართველი ემიგრანტების სიტყვათა კაზანი

ბული ქართველი ემიგრანტები სწორედ თავისი სულიერი გრადიციებისა და წარსულის შეგზურით იღვწოდნენ მასთან დაპირისპირებული სამშობლოს გადასარჩენად. სანამუთამ ამ ადამიანთა გრადიკული ბიოგრაფიები...

ემუქრება თუ არა თანამედროვე ემიგრაციას ისტორიული მესიერების დაკარგვა?

ბოლო წლებში ოფიციალური მონაცემებით დაახლოებით მილიონ ორასათასი და არაოფიციალურად გაცილებული ბევრად მეტი ქართველი საქართველოდან წავიდა... დაკარგულა ქართველი ინტელიგენცია ოჯახებში...

როგორია მათი – ჩვენი ძალიან ახლობლების ცხოვრება? გრძელდება თუ არა ჩვენი სულიერი ერთადმყოფობა?..

სად არის ჩვენი „თანამეგობარნი“?

სხვადასხვა ქვეყანაში დაქსაქსულ ქართველ ემიგრანტებს უკვე კლასიკოსად ქცეულმა, თანამედროვე ქართველმა მწერალმა **ოთარ ჭილაძემ** მიმართა: „ჩვენი ემიგრაცია, როგორც ყოველგვარი ქართული, განსაკუთრებულია და ალბათ, მისაბლოებით თუ ჰგავს ემიგრაციის კლასიკურ მოდელს. სხვათა შორის, არც ემიგრაციაში წასვლის მიზეზმა და არა მარტო უცხოეთში არამედ ადგილმეც. უცხოეთში საერთოდ იმის სასწავლად მიდიან, რისი სწავლაც მინ არ შეუძლია, მაგრამ სწორედ მინ სწავლათ, მაგრამ სწორედ მინ სწავლათ... დღეს განცდებით უკეთ ვართ, ვიდრე გუშინ ვიყავით, რადგან დღეს უფრო მეტია ვიყავით, რატომ ვარც კვლავ. იმედი, ხვალ კიდევ უფრო მეტი გვეცოდინება. ეს ეხება „გაბნეულ, გაუქებულ, გაყიდულ“ შეილებსაც, რომლებსაც ვერაფრით ვერ დავიბრუნებთ, თუკი თავად არ მოუხდენიან დაბრუნება. დაბრუნება არა მარტო კეთილშობილია მიზანი, არამედ მოურეველი სურვილიც უნდა იყოს მათთვის“...

განც კოგენიციის თქმის არ იყო, წიგნებს აღარ კითხულობს და „მხოლოდ ქრნალ-გამოთქმითაა ნაკვეთი“...

ილიაყული ის ფრაზა კი, უცხოეთში გამოშვების ქრნალის ყდაზე, მე პირადად, დაკარგულ მშობლებთან შეხვედრისათვის აღვიქვით...

„თანამეგობარნი“ ლონდონში მცხოვრები რედაქტორი **ზაზა მესხი** ნოსტალგიის და სხვა მრავალ მიზეზით მიუხედავად, განცხვებით, მაღალფარდოვანი სიტყვებით არ საუბრობს... ფრაზებით, რომელიც იმის გამო ხდება მნიშვნელოვანი, რომ ითვის დროს და თავის ადგილასაა წარმოქმნილი, ის ქართული ემიგრაციის ძალიან ფართო სექტორთან ურთიერთობის, აღმოსავლეთის და დასავლეთის 15 ქვეყანასთან...

ალბათ ძნელია განსაზღვრა, ზაზა მესხისთვის რომელი სამშობლო უფრო ფაქტურია – პროფესიონალი ისტორიის, რომელსაც ლონდონში გასამრჯელოს უნდა, თუ ქართული ქრნალის რედაქტორის, რასაც თავად აფინანსებს და განსაზღვრულ ენერჯიას ახმარს.

ზაზა მესხის უცხოური ვითარება მანის ფედერაციული რესპუბლიკიდან დაიწყო, როცა თბილისის პოლიტექნიკური უნივერსიტეტის კურსდამთავრებული გერმანული სპეციალისტის კომისიამ ბუნდესვერის უნივერსიტეტში მიიწვია. გავა დრო და ეს სრულიად ახალგაზრდა კაცი უკვე გრინვიჩის უნივერსიტეტში დაიწყო მუშაობას, პროექტის ხელმძღვანელად. საკუთარ წარმატებებზე, როგორც ჩანს, ახლობლებთან არ საუბრობს.

„მარალ და ყველან, საქართველოში, მე პარ მინიანი“... ამ მშობლიური ფრაზით იწყება ვერმანის ქართული სათვისტომოს ქრნალ „თანამეგობარნი“ ყოველი ნომერი... სხვათა შორის, საქართველოში ამ და სხვა მსგავს სიტყვებს ძველი პათოსით და ინტენსივობით აღარ წარმოქმნიან... ვიღაცა იმედიანების თანამდევმა უფრო „საჭირო“ სიტყვებმა დაიპყრო ქართული ოჯახები და, რაღა თქმა უნდა, პრესაც. თანამედროვე ინტელიგენცია კი, ვინც...

ზაზა მესხი.

ბიოგრაფიული ურთიერთობის სხვადასხვა დროის კულტივაციებიდან

ნატ ნაწიბიძე, ლევილი ლევილი ქართული სახსლე ვეზლას იოსოვს

მის დარჩენა ლევილი? რა მოხდება იმ შემთხვევაში თუ ქართული მხარე მიწას არ შეისყიდის? ლევილი მცხოვრები ქართველები დანამდვილებით ამბობენ, რომ მამის შამული ავტომატურად საფრანგეთის მხარეს გადავიდა და ამით უდიდესი ქართული კულტურა და საქართველოს ისტორიის დიდი ნაწილი დაიკარგება. მიზნებ, თუ ქაქეცა ნოლოვანდის და ნოე ვორდანიას საფლავებს საქართველოში წაიღებენ, ლევილის უამრავი გზირი ქართველების მესხიერების მიღმა დარჩება. გამოსავალი არცთუ ისე ბევრია, თუმცა თუ ქართული სახელმწიფოს პირველი პირები დაითმსხმენენ ფრანგებს შეუსუსტებენ „მესიდეის უფლებებს“ ვადასახადი, შესაძლებელია, ეს თანხა ვაგილებით ნაკლები აღმოჩნდეს. რაც შეეხება XVIII საუკუნის სახალხს, მთლიანად სარუხგავრაციოა. გასარეზონანსებულია გარე კედლები, შესყველია კარ-ფანჯარა და დარბაზი, მოსაწვრის-გეგულია ელექტრო და წყალგაყვანილობის სისტემა... აპარტამენტოა უმრავლესობა განსახლებულია. დამყვლეული და მწყობრიდან გამოსულია „პირითადი სახლის სარდაფები... მოვლა-პატრონობას საჭიროებს სუთი ქეკარი ბაღი, ქართული ხეხილი...“

ბიორი ლაღაშვილი, ლონდონი ხელოვნებაში ყოველდღე უნდა იმარჯვებოდ!

შეშლილმა, გაცივების გარეშე ილაპარაკო დავით პაპავაზე – ახალგაზრდა ქართველ რეჟისორზე, რომელმაც უცხოეთში, მართლაც, შეუძლებელი შეძლო თავის პროფესიონალი. თორმეტი სპექტაკლი – სამ წელიწადში!... მხეილ თუმანისულის ერთ-ერთმა უკანასკნელმა მოწაფემ ბოლომდე უერთგულია დიდი მასწავლებლის მრწამსს – არასოდეს შეეცდებიან ფიქრი თვაგრმე და ყოველდღე ემუშავა საკუთარ თავზე... დავით პაპავას რეჟისურაზე ლონდონის თეატრულ წრეებში მაღალი აზრი არსებობს. მისი დიდებული „არტონენ არტოს კივილი“ ნახვის შემდეგ იანგ ვიკის თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელმა დევიდ ბლანკ-ფრითინებმა ვერ დაძლია და საგანგებო წარწერა მიწერა ქართულ რეჟისორს. მისი აზრით, დავით პაპავას რეჟისურა „ეაღრესად მნიშვნელოვან დასაწყისს მოასწავებს ბრიტანულ თეატრში“...

სოსო მინაშვილი, ფერადანი, ირანი „მოკამადას საპარსაში“ – საპარსაში ირანში ქართული წარწერით

ქართული ენის პოპულარიზაციის მიზნით ფერადანელი ქართველები, მართლაც, დღ მუშაობს რეჟიორულად გამოიცემა ქართული ანანი, იწერება ქართული ლექსები, მაღამებში აკეთებენ ქართულ წარწერებს და ეს ხდება არა მარტო ფერადანში, არამედ ისეთ დიდ ქალაქებში, როგორცაა ისპაჰანი. ჩემს გაცივებას სამღვარი არ ქეონდა, როცა ისპაჰანი საპარსაში თეატრული წარწერა „მოკამადას საპარსაში“ დავინახე... ფერადანელი ქართველები ყოველთვის განიცდიან დღ დასამშობლოსკან მოწვევებს...

ღამით ხანთაბე, ლონდონი ქართული ქართული საპარსაში

სტამბულს სავანის მაღლი მთელი საუკუნის მანძილზე სულში ეღვრებოდა სამშობლოდან იძულებით გადახვეული და ოსმალეთის მიწას შეფარებულ მილიონობით ქართველს...

დღესდღეობით მხოლოდ ძველი დიდების ნაშთიღა შემორჩენილი. უფლის შექვენიტ სტამბოლის ერთ-ერთ

ნახს ავითარებს თანამეგობარნი

ღამაშ უბანში, სახელად ფერი ქოშიე, დღესაც ამაყად დგას მამა პეტრე ხარისკარიშვილის მიერ აშენებული თეთრი კაპანი. სადაც სამუხაროდ, ქართული ლოცვა-გალობის მოხმენა დიდი ხანია ენატრება იქაურობას... მაგრამ წმინდა ნინო შთაბრძნავდად შემოგვეყრებეს გაპრის მარჯვენა მხრიდან. ყოველწმინდაღვთისმშობლის ხაგის ქვეშ განთავსებული წარწერა კი კტილი, დღემლი ხშიტ გვეწერებოდა: „მარია დღვის-მშობელი, ევერის მოციქული, შეოს გვეყავ ჩვენ, იცდილია ქართველთა“.

მოგხსენებთ, რომ ფერადანელი ქართველები მუსულმანები არიან. ნებისმიერი ქართველი, რომელიც უარს იტყობდა რჯულის შეუქვამზე, სიკვდილით ისჯებოდა. გარკვეული რილი ითამაშა იმანიე, რომ ფერადანელის წლები მანძილზე არ ჰყოფდა მღვდელი. უნდა აღინიშნოს ისიც, რომ ბევრი ქართველი XIX საუკუნის ბოლომდე იცავდა მტრისკანულ წეს-ჩვეულებებს, როგორცაა, მაგალიტად, პურზე ჯერის გამოსახვა და სხვა. დღემდე ბევრი ფერადანელის ოჯახში რელიკვიად არის შემონახული ძველი სახარებები, ლოცვითა კრებულები და ხატები...

ამწურებულად მონახს სარკულხანებელი მონახტრის ოთხსართულიანი შენობა. უგერფასესი წიგნებით და სამუშეოთ უქსონიგებით ხაგს ოთხებიც დროზე წელზე შეგია ელოდება ქეპმარტე ქართველებს და საქართველოდან...“

ნიტო ქორუხილი, საინგოლი, ამერბაიჯანი „მამხ ხომ ქართულეზაში, ყიცილი იმან ყვავისა...“

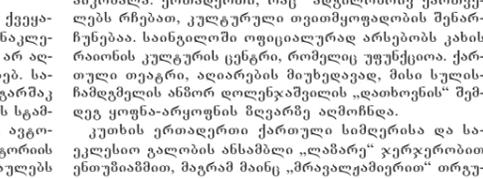
ხიში ბარბაქაძე, პრდა ქართული საგოგოება ჩხეთის რესპუბლიკაში

პარბალ მოგხსენებთ, რომ უცხოეთის ბევრ ქვეყანაში საქართველოს ისტორიას და კულტურას ნაკლებად იცნობენ. ჩხეთის ეროვნულ ბიბლიოთეკაში არ აღმოჩნდა წიგნი საქართველოს ისტორიის შესახებ. სა-მაგეიროდ შემთხვევით წავაწყდიტ მახისტარ ვაგარმაქ შაინიანის 2000 წელს კართლის უნივერსიტეტის სტამბაში გამოქვეყნულ სომხეთის მოკლე ისტორიას. ავტორი განსაკუთრებით ამახსენებს საქართველოს ისტორიის ფაქტებს, ვაიწოდებს „ბანდიტებს“ და გვადანაშაულებს სომხების დისკრიმინაციას და დევნაში, რელიგიური და კულტურული ძეგლების განადგურებაში... „კულტურულად ჩამორჩენილ“ ქართველებს თერზე წერაკითხვა (და ალბათ, ცეცხლის დანთებაც) სომხებისგან უსწავლიათ. სამცხე-ჯავახეთის საბითონი ავტორი სუბიექტურ აზრს ვერ მალავს და სეპარატიზმისკენ მოუწოდებს. ქართველი საწოდებლის სახელით მოგამადათ ვერინა და კართლის უნივერსიტეტის დეკანოზი ლეონიდას ავტორს რეკომენდებს სახელზე, სადაც კონკრეტულად მიუეთით არსებულ შეცდომებზე და გამოსწორება მიეთხოვით. წერლის ას-ლი ასევე მიიღო წიგნის ავტორმა. სამწარხოდ, მათი მხრიდან წარდებითი პასუხი არ მივედია, თუმცა, როცა მოვიწვილო ამ წიგნის ბიბლიოთეკიდან ხელმეორედ გამოგანა, ის საკეში უკვე აღარ იყო. ეს კარგე ვაკეითიღა ჩვენთვის, ვევირდება საქართველოს ისტორიის წიგნი ჩხურ ენაზე. ამ საკითხზე უკვე მუშაობის მენი ორგანიზაციის აქტიური წევრი ვიტორე აღანიდა. პროფესიონალ ისტორიკოსების ვითხოვ, შეგვეწვიონ ამ მამულეშიველი საქეში.

ნიტო ქორუხილი, საინგოლი, ამერბაიჯანი „მამხ ხომ ქართულეზაში, ყიცილი იმან ყვავისა...“

თამარ მირაბე, დუბლინი ირანე ქართული ქართული

„მწვანე კენელი“ მას შემდეგ უფრო მიმზიდველი და იმედისმომცემი შეიქმნა, რაც საქართველოს თუ ევროპის ქვეყანაში მყოფი ქართველებისთვის იგი ცნობილი გახდა თავისი კუმანური კანონებით. კერით, სულ ახლო წარსულამდე ირანადის გერიკორიამე დაბადებულ ნებისმიერ ბავშვს ენიჭებოდა ამ ქვეყნის მოქალაქეობა... მათზე ისევე მრწავს მთავრობა, როგორც ირანადილ ბავშვებზე. თუმცა დღესდღეობით ეს კანონი საკამით და მიამსწეწონელი გახდა ირანადის მთავრობისათვის. ახლახან ჩატარებული რეფერენდუმის შედეგებით, მოსახლეობის 80 პროცენტმა მხარი დაუჭირა არაირანადილ ბავშვებისა და მათი მშობლებისთვის მოქალაქეობის კანონის შექმრებას.

ნახს მართლმადიდებელი ერისთვის არაბუნებრივ გერემოს...

შეუხედავად ამისა, აქ დუბლინისა და ირანადის სხვა ქალაქების ქუჩებში მოსარელებს შეიძლება ყურს მოეწვეთ ქართველი ბავშვების სახლები: **ღამითი, გირიგი, ირკალი, ელენე, ლუკა, ქრისტიანე, დიდი, ნინო, მარი, ქეთი, ბარბარე, სანდრა...**

ბხმთ ბაიური, სტამბოლი, თურქეთი რსპუბლიკის ბალახეშილი ქართული სავად

ბხლს თივარზე მიღვის 94 წლის ენვერ ბეი, მისი სასოწარკვეთილი სახე, ისევ ჩამყვანის მისი ხმა: „რა დაგამავით ასეთი, რომ სამშობლოდან გადმოწვევილეს ლეინ დაბრუნება არ ვეუდარსო... ქართველს ქოხეთიში (უბანი სტამბოლი, ძველი ქალკედონი) რა მინდობა... რა აზრი ქეონდა ჩემს ცხოვრებას თუ მშობლიურ მიწას ვერ ვნახავდი...“

ნიტო ქორუხილი, საინგოლი, ამერბაიჯანი „მამხ ხომ ქართულეზაში, ყიცილი იმან ყვავისა...“

ალბომი

ეკვლას რაიმე აქვს სახსოვარი

საქართველოს გენერალური ინსპექტორის პროფესორ-მასწავლებელი ერთი ჯგუფი სინგლოში სამეფო გასვლის დროს 1977 წლის თებერვალში ქუჩის ეკვლასთან.

პარკებიდან არეული - პროფესორი სოლომონ ბაქანიძე. მთავარ როლს ითამაშებდა ლია ბაქანიძემ.

შეგახსენებთ, რომ სურათების გამოქვეყნება უფასოა. ტელ: 99-66-10.

ფოტოების მოწოდებულ ვიზიტზე, რომ დაბეჭდიდან ერთი კვირის ვადაში მოაკითხონ რედაქციის გამოქვეყნებული სურათების შესახებ.

გიხსაროდა!

ასა ნანაბრი ნიკოლოზი...

პაპარაზ ბეგევი ყველაზე დიდი სიხარულია და ამიტომაც ამოხიზნა: ოჯახში პაპარაზი სულ უნდა იყოს.

შურთამ მამისეიშვილი და ოჯახში, აქამდე ფოტოსივრცის სირაქლე იყო, სუთი შეიღობილი ბაბუა მოუთმენლად ელოდებოდა გვარის გამგებლებს, და აი, მისმა ერთადერთმა ვაჟმა კოკამ და რძალმა ნინო სიხარულით ეს ნანაბრი დღე გაუთენეს 11 აპრილს. ანას და კატოს უკვე ჰყავთ ძმა - ნიკოლოზი.

ცოტაც გავივიოთ...

სამუშაოთა მწარმოებელმა იცის, რომ კედელი ჩამოინგრავს? არა, მაგრამ, როგორც კი ამოვითხროთ, მაშინვე ვეტიყვით... არსნაწაწი შესული გენერალი ხედავს, რომ პოსტზე მდგომი ჯარისკაცი ხელჯობით დაკომრდობია ავტომატს და მას არანაირ ყურადღებას არ აქცევს.

ქრისტიანებისთვის სიკვება „ღმერთის“ სინთის წარმოდგენა სიკვება - „კაჟიშვილი“. ჩვეულებისამებრ, ამ სიკვებით იწყება და მთავრდება ქრისტიანული ლოცვები.

საქართველოს რესპუბლიკა SAKARTVELOS RESPUBLIKA. იმპერატორ ბაიონიანიძე „კოლონი“ სტამბაში, რედაქციის რუბრიკა.

იუზილია

ოთარ რამიშვილი: სიმღერა და გიტარა ჩემი ცხოვრება

ამ საღამოს ფილარმონიის დიდ საკონცერტო დარბაზში გაიმართება ქალაქური სიმღერების ცნობილი შემსრულებლისა და კომპოზიტორის, თბილისის ჰუმანიტარული უნივერსიტეტის 70 წლისთავის აღსანიშნავი საღამო.

კონცერტი

ჯო ზავინულის მუსიკალური ნოვატიები

მუსიკა არ იწერება გრაფიკულ სტილში, არც ავტორისული რემარკები რჩება პარტიტურაზე. იმპროვიზაციული ექსპერიმენტები იქმნება თანამედროვე ჯამ-რეგორმატივის მოუკონცერტებზე... იმ პერფორმანსებზე, რომლებზეც მთლიანად აგებულია ექვემდებარება და ეთნოგრაფიის ეფერადობა...

...ოპერის თეატრის ელიტარული ჯამის მშენებელი ავსტრიული კომპოზიტორის ჩვეული აკადემიური შეხება. მუსიკის მაგისტრის ქსელში მოქცეული ჯო ზავინულის თავის არასტანდარტულ კომპოზიციებს ავსტრიული ინტონაციები ახვევდა. აქ, იმპროვიზაციული დამოკიდებულების გემბრალურ ვარიანტებზე კი შეტრიალდა სიბინა კამბონოსი ძლიერი ვოკალი ავსტრიული კოლორიტით შეფერილ ვერადობის იმედს... ამ უნაერ კონცერტებში ბრაზილიური რიტმები, თუნდაც ამოხიზნული მელიმები, უნისონო გადაწყვეტებს მითითებად. მშენებელი მუხარაგის ხმის დაბალიანი, რიტმული-ლიტერატურული ველი, მელანქოლიურ კომპოზიციითა სკულპტურულ პაემებში გახსნილია... მისი სამსწრელებლო მანერა ვოკალისა და პლასტიკის გემპერამენტს უთანაბრებდა. ასე რომ, მისი მღერეული სიმღერების არა მხოლოდ რესპექტაბელური მსმენელი, არამედ თავად ჯო ზავინულის კი ამ კარად გამოხატავდა.

მეუღლე მზია ლეკვიშვილი, შვილი ლეო ჩიქოყანი, შვილიშვილები სოფო, ირაკლი ჯაღლევი, რძალი ვერონიკა გორონიძე, და სული, დისწული და ჯაბაძე მწუხარებით იწყებენ, რომ გარდაცვალებული ირაკლი ჩიქოყანი 1919 წელს იყო დაიბადდა და იმ დროს მისი მშობლები იყვნენ, რომლებიც არც ერთხელ არ შეხვედნენ ერთმანეთს.

მეუღლე მზია ლეკვიშვილი, შვილი ლეო ჩიქოყანი, შვილიშვილები სოფო, ირაკლი ჯაღლევი, რძალი ვერონიკა გორონიძე, და სული, დისწული და ჯაბაძე მწუხარებით იწყებენ, რომ გარდაცვალებული ირაკლი ჩიქოყანი 1919 წელს იყო დაიბადდა და იმ დროს მისი მშობლები იყვნენ, რომლებიც არც ერთხელ არ შეხვედნენ ერთმანეთს.

მულ ფოთლის ბელა ჰაგა - ერთი „ქაბა“ და ადარ იქნება. ამიგომ სიყვარული უნდა ვაჩუქოთ ერთმანეთს.

ათის განმავლობაში განახლებულ საქართველოს ბუნდები ვინ... ბეგონი ხომ არ მომივიდა? - გამიგია, თქვენ ენაკვიმაცი ბრძანდებით... - აბა, როგორ... გურული ვარ... ამას წინათ ერთი ნაცნობი მეგობარი ქაბაში. გვეშველება რამე? - მკითხა. „არ დაიჯერო“-მეთქი, იმხნელების სიმღერა წავიდიხენ. ავტობუსით მგზავრობისას ჩემ უკან მდგარმა კაცმა მკითხა, ჩადახარო? დაბ, რამეს ხომ არ დამაპარებთ-მეთქი. ერთი ნაცნობი ექიმი გალა-მეკიდა - თოთარ, ყოველ დღე სამი კვირის ვალდებულად, ხმა ვაჭირვით-ბუნდებით. ქალბატონო, ასე რომ იყოს, ქაბის კურტკოთი თეარა იქნებოდა-მეთქი...

გახსენება

როლანდ კიბია

ათი წელი გავიდა, როლანდ შენი გარდაცვალებიდან. ეს ათი წელი მოუშუშებელი კვირები ჩვენითვის, შენი შეგონებებისთვის. შენ, ჩვენი როლანდ, შენი ცხოვრებით, შენი კაიკაიებით, მამულემილოებით, თავმდაბლობით, ჰანსა თუ ლხინში ყველას მიმართ განურჩევლად უნაგარო დახმარებითა და გვერდში დგომით სამეგობრო-ობა და მისაბაძი, გამორჩეული იყავი.

შედიდა მწვანე წარსულს და დროს დაბრუნდა. შენი ხანმოკლე ცხოვრების განმავლობაში იმდენი საკეთის გაკეთება მოახერხა, რომ დღემდე სამაგალითოა და სალამარკო შენი ცხოვრების წესი. სულთ ხორცამდე ქრისტიანობა იყავი. ქართული გრადიციების, სიქველისა და რანისობის განახლებად, უმჯობესად პატივით და ერთგული შენი მიწა-წყის, კუთხისა და ქვეყნისა.

რეპაზ გურბანიძე

ბაკონო რმში! 40 დღეა, თქვენი კაბინეტის კარზე მკობა ბაგათი დასხადურა! უდიდესი გულსიკვითობით შეგვექმერთ მას და იძულებული ვართ, წარსულს დროით გავხსნათ. თქვენ ხომ ქართული მედიცინის ნეოთრადიკალიზაციის ფუნქციონირება და უკანასკნელი მოპიკანიე იყავით. როგორი დიდი იყო თქვენი გარჯა, რათა ახალგაზრდა ოთხთა-მოლოტეში მედიცინის ამ დარგსაც კარგად დაუფლებოდნენ; თქვენ ბერი კორე სიყვარულიც ამაღრმეთ... დაუღალავად, ითქმის სიყვარული პოლემიკურად მწირობით, რათა თქვენი ცოდნა და გამოცდილება თქვენს მიერ გამოცემული სახელმძღვანელოების სახით დარჩენილი დამაგრებელი თაბიბებს... თქვენ ეს შეუძელით, ბაკონო რემო, თქვენ აჯობეთ დადარჯებულ აღსასრულს.

დილია თქვენი გარდაცვალებით გამოწვეული გულსიკვითობა და სიყვარული ჩვენივე წავიდა კაცი მალაი და თავმდაბალი, უნაგარო და უყვერებელი, საქმით მეჭებელი და უმხარო, სულთ ნათელი და გულის ალალი, კაცი - ბურჯი. უკუნური მეუღლისა. მის პიროვნების ლამაზი სული ამშვენებდა. იგი ლამაზ სიყვარულსთან - პოემასთან იყო გაზიარებული და თავადაც მოკრძალებულ ჩანაწერებს აკეთებდა. ქონდა თავისი ბრძნული განხილვები, რომლებსაც მისთვის ძალიან ახლებულ ადამიანებს უზარებდა... და ეს ყველაფერი ძალიან ცოცხალი ბაკონო რემოს პიროვნების სრულყოფილ შესაქმნელად.

ბაკონო რემო ყოველთვის არიდავდა თავს საკუთარი საქმის აფიშირებას და არ იღებოდა ქება-დამხარების. მისი ხელდასხმით დაფრთხილდა მედიცინის შენიღობება 18 კანდიდატი, 2 ოქტობრი და შრავლი ახალგაზრდა სპეციალისტი. მისი მოღვაწეობა სითანად დღესაც: იგი გახლდათ დღესთვის ორენების კავალერი, დაჯილდოებული იყო საბაგოთი სიკვლეებითა და მუღლებით.

ჩვენ, ბაკონო რემოს თანამშრომლები ყოველთვის უდიდესი სიყვარულითა და გულსიკვითობით გავხსენებთ ამ დიდებულ ადამიანს.

მეუღლე გოგი ათენიანი, მზა გიორგი (გორა) დავითაძე, რძლები ოლია ცერცვაძე, ლილი მზა-ნიბაძე, ლიანა კვიციანი, მისწული, დისწული იუწყებიან, რომ გარდაცვალებული ირაკლი ჩიქოყანი 1919 წელს იყო დაიბადდა და იმ დროს მისი მშობლები იყვნენ, რომლებიც არც ერთხელ არ შეხვედნენ ერთმანეთს.